

DEBRECENI ÍTÉLŐTÁBLA

Gf. III. 30.237/2013/11. szám

A Debreceni Ítéltábla a Miskolci 7. számú Ügyvédi Iroda (3530 Miskolc, Arany János u. 21. fszt. 1. szám, ügyintéző: Dr. Polgáry Gyula ügyvéd) által képviselt, felszámolója, felszámolóbiztos:felperesnek - a Mecsei Ügyvédi Iroda (3525 Miskolc, Széchenyi u. 6/B. fszt. 2. szám, ügyintéző: Dr. Mecsei Nóra ügyvéd) által képviseltI. r., a Dr. Bene Tamás ügyvéd (....szám) által képviseltII. r. alperesek ellen szerződés érvénytelenségének megállapítása és jogkövetkezményeinek alkalmazása iránt indított perében a Miskolci Törvényszék 2013. január 29. napján kelt 10.G.40.167/2012/17. számú ítélete ellen az I. r. alperes részéről 19. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés alapján lefolytatott másodfokú eljárásban - a 2013. október 15. napján megtartott nyilvános fellebbezési tárgyaláson - meghozta a következő

ítéletet:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az I. r. alperest, hogy fizessen meg az államnak - az illetékhatalóság külön felhívására - 2 500 000 (Kettőmillió-ötszázezer) Ft állam által előlegezett fellebbezési eljárási illetéket.

Kötelezi az I. r. alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 15 (tizenöt) napon belül 127 000 (Egyszázhuszonhétezer) Ft másodfokú perköltséget.

Ez ellen az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

Indokolás:

Az elsőfokú bíróság ítéletével megállapította, hogy a felperes és az I. r. alperes között, 2011. február 25. napján létrejött a M.-i.... .., valamint aA. hrsz. alatti ingatlanokra vonatkozó adásvételi szerződés semmis.

Az ítélet jogerőre emelkedését követően megkeresni rendelte a M.-i Járási Földhivatalt a felperes tulajdonjogának eredeti állapot helyreállítása jogcímén történő visszajegyzése érdekében.

A II. r. alperest (a hrsz. alatti ingatlan társtulajdonosát) ennek tűrésére kötelezte.

Egyúttal a perfeljegyzést elrendelő végzést hatályon kívül helyezte, és annak törlése érdekében is megkereste a földhivatalt.

Az I. r. alperest 1 500 000 Ft le nem rótt eljárási illeték, és felperes részére bruttó 600 000 Ft perköltség megfizetésére kötelezte.

Ítélete indokolásában megállapította, hogy a felperesi cég ügyvezetője korábban Dr. G. R. volt, aki 2008-ban a-nál ismerkedett össze J. N.-val. Később közös ismerősük, S. P., a felperesi cég egyik tulajdonosa állást ajánlott J. N.-nak a felperesnél, ahol nevezett 2009-től 2011 októberéig dolgozott szervezési vezetői munkakörben.

A felperes adótartozása miatt 2011. január 20. napján végrehajtási eljárást rendeltek el, az erről szóló értesítést a felperes 2011. február 10. napján vette kézhez. A végrehajtási jog bejegyzésére azonban az ingatlan-nyilvántartásban nem került sor.

Az I. r. alperesi céget 580 000 Ft-os törzstőkével 2011. február 22-i keltezésű társasági szerződéssel alapították, és 2011. február 23. napján jegyezték be a cégnyilvántartásba.

J. N. munkaviszonyának megszüntetésére a felperesnél közös megegyezéssel került sor, mert kedvezőbb álláslehetőséget ajánlottak neki az I. r. alperesi kft-nél, ahol ügyvezetői feladatokkal bízták meg 2011. év elején.

Dr. G. R. a M.-i és/A. hrsz-ú ingatlanokat eladásra ajánlotta fel az I. r. alperesi cégnek.

A felperes és az I. r. alperes 2011. február 25. napján keltezve, és Dr. G. Cs. által szerkesztett szerződéssel abban állapodott meg, hogy a felperes a M.-i/A. hrsz. alatti ingatlant, valamint a hrsz. alatti ingatlan 439/1000 tulajdoni illetőségét eladja az I. r. alperesnek. A szerződésben rögzítették, hogy a II. r. alperes jogelődje 561/1000 tulajdoni illetőséggel rendelkezik a 3948. hrsz. alatti ingatlanban.

A felek megállapodtak, hogy a fenti ingatlanok kialakított vételára mindösszesen 55 800 000 Ft, melyet az I. r. alperes a szerződés aláírását követő 60 napon belül banki átutalással egy összegben vállalt megfizetni a felperes részére. A felperes a vételár kiegyenlítése nélkül hozzájárult az I. r. alperes javára a tulajdonjognak az ingatlan-nyilvántartásba történő bejegyzéséhez.

J. N.-nak még abból az időszakból, amikor a felperesnél dolgozott tudomása volt arról, hogy a felperesi cégnek folyamatosan likviditási problémái voltak, és általában a folyó két-három, egyenként 100 000 000 Ft-os nagyságrendű projektekből eredően 10-15-20 000 000 Ft anyagköltség, illetőleg egyéb teljesítendő költség merült fel. Tudta azt is, hogy a projektekből a pénzeszközök beérkezése három lépcsőben történt meg legalább, ezért ez folyamatos likviditási nehézségeket kumulált. A teljes kifizetések általában egy évet is igénybe vettek.

A Miskolci Törvényszék 2012. március 29-i kezdő időponttal rendelte el a felperes felszámolását, a kérelem benyújtásának időpontja 2012. július 14. napja volt. 2011. március 31. napján az I. r. alperes nevében eljárva J. N. engedményezési okiratot írt alá, az ezt megelőző más, egyéb engedményezési okiratot, valamint az engedményezés alapjául szolgáló egyéb okiratot részére nem mutattak be.

A perbeli engedményezés előzményét képezi az E...-D.. ... Kft. és az A... I.... LCC között 2011. március 25., továbbá az A... I.... LCC és a C... I... & T... LCC között 2011. március 30. napján létrejött engedményezési szerződés, melyet a C... I... & T.... LCC és az I. r. alperes közötti engedményezési szerződés követett 61 160 904 Ft összeg erejéig. Ezen kívül még egy kompenzációs levél került kiállításra az I. r. alperes részéről, ellenben kifejezett beszámítási nyilatkozat nem jött létre, és a felperes értesítése sem történt meg. Az engedményező részéről sem történt értesítés az engedményezés tényéről a felperes felé.

Az elsőfokú bíróság ítélete indokolásában rögzítette, hogy a felperes elsődlegesen a csődeljárásról és a felszámolási eljárásról szóló 1991. évi XLIX. törvény (Cstv.) 40. § a.) és

b.) pontjára, valamint a 40. § (3) bekezdés második mondatára hivatkozással kérte az adásvételi szerződés semmisségének megállapítását, másodlagosan a 2006. évi IV. törvény 30. § (3) bekezdésébe ütközően állította a semmisséget, harmadlagosan pedig a szerződés nyilvánvaló jó erkölcsbe ütközésének megállapítását igényelte. Az érvénytelenség folytán az eredeti állapot helyreállítását kérte.

A II. r. alperes a kereset teljesítését nem ellenezte.

Az I. r. alperes a kereset elutasítását kérte.

Nem vitatta a perbeli szerződés létrejöttét, és azt sem, hogy a vételár banki átutalással nem került megfizetésre a felperes javára. Állította ugyanakkor, hogy 2010. évre már tetemes összegű, 63 160 904 Ft tartozást halmozott fel a felperes az U.... és T.... Kft. felé (melynek jelenlegi neve E....-D.. K.... Kft. „f.a.”). Az iménti cég követelését névértéken engedményezte az A.... I..... LCC részére, aki azt tovább engedményezte a C.... I.... & T.... LCC felé, ezen utóbbi cég szintén tovább értékesítette az I. r. alperes részére 61 160 904 Ft értékben. Így a felperes végül az I. r. alperesnek tartozott. Az ingatlanok értékesítéséről kiállított számla összegét a felek ezen tartozás fejében kiegyenlítettnek tekintették, az ingatlanok tulajdonjoga jogosan került az I. r. alperes javára bejegyzésre.

Az I. r. alperes lényegében követelés fejében szerezte meg az ingatlanok tulajdonjogát úgy, hogy azok forgalmi értéke nem is fedezte a követelés teljes értékét.

A felperes egyszer sem követelte a vételár összegét az I. r. alperestől, az I. r. alperes megfizette a 2 232 000 Ft vagyonszerzési illetéket is.

Az elsőfokú bíróság a felperes kereseti kérelmét alaposnak találta. A Pp. 164. § (1) bekezdése alapján a felperesnek kellett bizonyítania a Cstv. 40. § (1) bekezdés a.) pontjára alapított kereseti kérelem tekintetében azt, hogy a felperesi adós szándéka a hitelezők kijátszására irányult, és az I. r. alperes erről tudott, vagy pedig tudnia kellett.

Az I. r. alperest terhelte annak bizonyítása, hogy a perbeli 61 160 904 Ft összegű követelés többszöri engedményezése folytán az I. r. alperes engedményesi pozícióba került, és a perbeli ingatlanok értékesítése, tulajdonjogának átengedése lényegében ezen tartozás kifizetését szolgálta.

A bizonyítékok mérlegelése körében megállapította, hogy a felperes keresetleveléből és J. N. tanúvallomásából tényként volt megállapítható, miszerint J. N.-nak a felperesnél fennálló munkaviszonya időtartama alatt tudomása volt a cég tevékenységéről, a felperesi cég folyamatos anyagi-likviditási gondjairól is.

A felperes keresetleveléből, valamint J. N. tanúvallomásából - melyeket bírói felhívás ellenére az I. r. alperes kétségbe nem vont - tényként állapította meg, hogy már korábban végrehajtási eljárás indult a felperes ellen adótartozás miatt, de a végrehajtási jog bejegyzése az ingatlanokra elmaradt, mert időközben azok értékesítésre kerültek az I. r. alperes részére.

A csatolt engedményezési okiratokból, valamint J. N. tanúvallomásából és a felperes keresetleveléből arra a következtetésre jutott, hogy a Ptk. 328. §-ában meghatározott engedményezés az ott rögzített engedményező és az I. r. alperes között nem jött létre, továbbá a Ptk. 328. § (3) bekezdésében rögzített kötelezetti, vagyis felperes irányába megvalósuló értesítés is elmaradt az engedményező részéről. Ezt alátámasztja az a körülmény is, hogy az ingatlan adásvételi szerződés megkötését követően nem keletkezett a felperes és az I. r. alperes között olyan okirat, amelyben arról rendelkeztek volna, hogy a

megvalósult és realizálódott engedményezés fejében felperesnek az I. r. alperessel szemben fennálló ingatlan vételárra vonatkozó követelését egymással szemben beszámítják.

Az I. r. alperes által becsatolt ún. kompenzáló levél mindezek bizonyítására nem elégséges, külön értékelve azt is, hogy az I. r. alperes először csak állította az engedményezési szerződések létrejöttét, de nem csatolta azokat, később az engedményezési okiratokat és azt az ún. kompenzáló levelet csatolta, melyen a felperesi cég átvételt igazoló rájegyzése nem szerepelt, végül a tárgyaláson mutatott fel egy olyan eredeti példányt, melyen Dr. G. R. általi átvétel is rögzítést nyert.

Ésszerűtlen és az engedményezés létre nem jöttét valószínűsítő körülmény az is, hogy J. N. az engedményezés alapjául szolgáló okiratokat nem látott, egyéb okirati dokumentumot nem írt alá.

A vételár kifizetésére 60 napos határidő engedélyezése, valamint a tulajdonjog átszállásához való azonnali és feltétlen hozzájárulás ténye bizonyítja, hogy a felperes és az I. r. alperes szándéka arra irányult, hogy a hitelezőket kijátsszák, és a szándék mind a felperesi eladó, mind az I. r. alperesi vevő oldalán fennállt, mert erről J. N.-nak az I. r. alperes ügyvezetőjének tudnia kellett.

Ugyancsak az engedményezés létre nem jöttét, illetőleg ezen engedményezésből történő teljesítés valótlanosságát, irreális voltát támasztja alá az a körülmény, hogy az I. r. alperesi cég a perbeli adásvételi szerződés megkötését megelőzően 3 nappal alakult, törzstőkéje figyelembevételével a vételár kiegyenlítéséhez szükséges készpénzzel nem rendelkezett, továbbá az is, hogy az adásvételi szerződés megkötését megelőzően a NAV végrehajtási eljárást indított a felperessel szemben, aki ezen végrehajtási eljárásról az I. r. alperest nem tájékoztatta.

Mindezekre tekintettel a felperes elsődleges kereseti kérelme alapján az elsőfokú bíróság a perbeli adásvételi szerződés semmiségét megállapította, és a pereszes I. r. alperest a felperes felé perköltség viselésére kötelezte, valamint kötelezte az állam által előlegezett kereseti eljárási illeték megfizetésére.

Az ítélet ellen az I. r. alperes nyújtott be fellebbezést, melyben elsődlegesen az elsőfokú bíróság ítéletének a hatályon kívül helyezését, és az elsőfokú bíróságnak a per újabb tárgyalására, és újabb határozat hozatalára utasítását kérte.

Másodlagosan az ítélet megváltoztatását, felperes keresetének elutasítását kérte.

Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság téves következtetéseket vont le mind az adásvételi szerződés megkötésének körülményeiből, mind az engedményezési szerződésekből, és kétséget kizáróan nem bizonyított tényként fogadta el azon felperesi állítást, hogy az I. r. alperes vezető tisztségviselője tudott, vagy tudnia kellett arról, hogy a felperesi adós szándéka a hitelezők kijátszására irányult.

Az ítélet megalapozatlan, mivel az eljárás során nem derült ki, hogy a felperes keresetlevelében milyen hitelezőkre és hitelezői követelésállományra hivatkozik.

A fedezetelvonó jelleg és szándék megállapításához az adásvételi szerződés megkötésének időpontjában fennálló hitelezői kört és követelésállomány mértékét is ismerni kell, erre a kérdésre az elsőfokú bíróság nem folytatott le bizonyítást, a bizonyítási teherről a feleket nem tájékoztatta.

Az adótartozás miatti végrehajtási eljárással összefüggésben előadta, hogy annak összecszerúségéről semmiféle bizonyítékkal nem szolgált a felperes. J. N. tanú többször is

előadta, hogy neki semmilyen tudomása nem volt arról, hogy a felperesi társaságnak a NAV felé bármiféle tartozása is lenne, erről őt a felperesi társaság vezető tisztségviselője nem tájékoztatta.

Ennek ellenére az elsőfokú bíróság ítélete 7. oldalának 4. bekezdése, és a 8. oldal 4. bekezdése ellentmondásban áll, az elsőfokú bíróság elfogadta azt az álláspontot, hogy az I. r. alperes nem tudott a végrehajtási eljárásról, ennek ellenére azt is tényként rögzítette, hogy tudott, vagy tudnia kellett volna arról. Az, hogy korábban J. N. a felperesi társaságnál munkaviszonyban állt, nem alapozza meg, hogy a végrehajtási eljárásról tudott, vagy tudnia kellett. A végrehajtási eljárás adott állapotát, folyamatát az elsőfokú bíróság nem vizsgálta. A felperesnek több ingatlana, gépjárműve is volt, melyekre végrehajtást vezetve a követelt összeg megtérülhetett, így a felperesi hitelezők - már ha egyáltalán voltak - kijátszására irányuló szándéka ezzel sem bizonyítható.

Az engedményezési szerződésekkel összefüggésben előadta, hogy az elsőfokú bíróság a szerződések létre nem jöttét erre irányuló kereseti kérelem hiányában állapította meg. A kereseti kérelem hiányában történő megállapításnak az ítéletben indokát nem adta. Álláspontja szerint az eljárás során hivatkozott kompenzáló levél beszámítási nyilatkozatnak tekinthető.

Az elsőfokú bíróság nem vette figyelembe az adóhatóság vizsgálati jegyzőkönyvét sem, amelyben a felperesi és az alperesi társaság képviselője is nyilatkozik arról, hogy az adásvételi szerződésben szereplő vételárát kiegyenlítettnek tekintik, így az adóhatóság is érvényes ügyletnek tekintette, és a vételár Áfá-jának kiutalását engedélyezte.

Az I. r. alperes az ingatlanok után vagyonszerzési illetéket, építményadót és minden járulékos költséget megfizetett, ez is azt támasztja alá, hogy az I. r. alperes a tartozás fejében az ingatlanok tulajdonjogát elfogadta.

Téves az elsőfokú bíróság azon álláspontja is, hogy J. N. nem nyilatkozott ezen beszámításról, hiszen tanúvallomásában előadta, hogy könyvelői tanácsra ő maga készítette el a kompenzáló levelet és adta át a felperesi társaság képviselőjének.

Az elsőfokú bíróság figyelmen kívül hagyta a Ptk. 328. § (4) bekezdését, melyből következik, hogy a felperes, mint kötelezett értesítése az engedményező részéről elmaradt, ezért a kötelezett „saját veszélyére” teljesített I. r. alperesnek, melyből nem vonható le olyan következtetés, hogy az engedményezés nem jött létre.

Az elsőfokú bíróság az engedményezés létre nem jöttét valószínűsíthető körülménynek tekintette azt is, hogy J. N. az engedményezés alapjául szolgáló dokumentumokat és okiratokat nem látott, illetve nem írt alá. Vallomásában előadta, hogy az eljáró ügyvédben teljes mértékben megbízott, semmi oka nem volt, hogy ezen okiratok valódi tartalmát kétségbe vonja.

Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság által értékeltek közül irreleváns körülmény az I. r. alperes alapításának időpontja, törzstőkéjének mértéke, hiszen a vételár egy engedményezett követelésből került kiegyenlítésre, a törzstőke mértékének ehhez semmi köze nincsen.

Mindezek alapján álláspontja szerint az elsőfokú bíróság ítéleti tényállása teljes mértékben megalapozatlan, további bizonyítást igényel, mely a másodfokú eljárásban nem pótolható.

A felperes ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének helyes indokai alapján történő helybenhagyását, és I. r. alperes másodfokú perköltség megfizetésére kötelezését kérte.

A II. r. alperes a másodfokú eljárás során nem tett nyilatkozatot.

A fellebbezés alaptalan.

Az I. r. alperes elsődleges fellebbezési kérelmével összefüggésben nem jelölte meg, hogy azt a Pp. 252. § (1), (2) vagy (3) bekezdésére alapítja-e. Mivel érvelése szerint a tényállás helyes megállapításához további bizonyításra van szükség, ennek ellenére megállapítható, hogy a kérelmet a Pp. 252. § (3) bekezdésére alapította, illetve (mivel álláspontja szerint kereseti kérelem hiányában állapította meg az elsőfokú bíróság a kérdéses engedményezési szerződések létre nem jöttét) olyan lényeges eljárási szabálysértést is állít, mely a Pp. 252. §-ának (2) bekezdése alapján tehetné szükségessé az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezését, és az elsőfokú bíróságnak a per újabb tárgyalására, és újabb határozat hozatalára utasítását.

A Pp. 252. § (3) bekezdésére alapított fellebbezési érveléssel összefüggésben az ítélőtábla leszögezi, hogy az I. r. alperes a fellebbezésében további bizonyítási indítványt nem terjesztett elő, további bizonyítás lefolytatását pedig egyrészt az elsőfokú bíróság által az eljárási szabályoknak megfelelően lefolytatott eljárás, másrészt a Pp. 235. § (1) bekezdésének harmadik mondata ki is zárja.

A fellebbezésben új tény állítására, illetve új bizonyíték előadására, vagy az elsőfokú bíróság által mellőzött bizonyítás lefolytatásának indítványozására akkor is sor kerülhet, ha az az elsőfokú határozat jogszabálysértő voltának alátámasztására irányul, a 141. § (6) bekezdésében foglaltakat azonban ebben az esetben is alkalmazni kell (Pp. 235. § (1) bekezdés harmadik mondata).

Az elsőfokú bíróság az ügyben 2012. december 6. napján tartott tárgyaláson a bizonyítás tárgyában a peres felek képviselőihez felhívást intézett. A felperesi képviselő úgy nyilatkozott, hogy rövid határidőn belül tud nyilatkozni arra, kéri-e a továbbiakban Dr. G. R. tanúkenti meghallgatását.

Az I. r. alperes képviselője szintén rövid határidő engedélyezését kérte.

Az elsőfokú bíróság - a Pp. 141. § (2) és (6) bekezdésére történő figyelmeztetéssel - 15 napos határidőt engedélyezett a peres felek jogi képviselőinek írásban történő nyilatkozattételre.

A felperesi jogi képviselő 2013. január 25. napján kelt beadványában bejelentette, hogy a tárgyaláson meg nem jelent tanú meghallgatását a továbbiakban nem kéri.

Az I. r. alperesi képviselő a 2013. január 24. napján kelt beadványában a 2013. január 29. napjára kitűzött tárgyalás távollétében történő megtartását kérte, további bizonyítási indítványt nem terjesztett elő. Az elsőfokú bíróság a 2013. január 29. napján tartott tárgyalást berekesztette, ítéletet hozott.

Kizárólag ezt követően, 2013. február 12. napján lett benyújtva az I. r. alperesi képviselő előkészítő irata, melyben S. P. tanúkenti meghallgatását kérte. Ez a bizonyítási indítvány is elkészen került előterjesztésre, emellett az indítvány nem is felel meg a Pp. 167. § (1) bekezdése szerinti követelményeknek, hiszen a tanú nevének és címének bejelentése mellett a tényállításait bizonyítani kívánó fél azt is köteles megjelölni, hogy milyen tényt kíván bizonyítani. Az I. r. alperesi képviselő ezen beadványa ennek a követelménynek nem felelt meg.

Mindezekre figyelemmel a további bizonyítási eljárás lefolytatásának, és az elsőfokú bíróság ítélete - a fellebbezési kérelem és ellenkérelem korlátai közötti - hatályon kívül helyezésének nincs helye.

Erre tekintettel az ítélőtábla érdemben vizsgálta az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást, az alkalmazott jogszabályokat és az abból levont jogkövetkeztetést.

Az érdemi vizsgálat körében azt állapította meg, hogy az elsőfokú bíróság olyan lényeges eljárási szabálysértést sem követett el, mely szükségessé tenné a Pp. 252. §-ának (2) bekezdése alapján - a fellebbezési kérelem, illetőleg ellenkérelem korlátaira tekintet nélkül - az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezését, és új eljárás lefolytatására utasítását.

Az ítélőtábla az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást az alábbi pontosítással, illetőleg kiegészítéssel fogadta el ítékezése alapjául:

A vitatott adásvételi szerződésben meghatározott 55 800 000 Ft vételárból 53 000 000 Ft a m.-i /A. hrsz. alatti ingatlan, 2 800 000 Ft pedig a hrsz. alatti ingatlan részilletőség vételára volt.

Az ítélet indokolása 3. oldal harmadik bekezdésében megjelöltekkel szemben nem a /A. hrsz. alatti ingatlan vonatkozásában járult hozzá az eladó a 439/1000-ed arányban történő tulajdonjog bejegyzéshez, hanem a hrsz. alatti ingatlan tekintetében.

A felperessel szembeni, fizetése képtelenségének jogerős megállapítását eredményező kérelem benyújtásának időpontja nem 2012. július 14., hanem 2011. július 14. napja volt (ítélet indokolása 3. oldal ötödik bekezdése).

Az I. r. alperes 2011. április 18-i keltezéssel elkészítette, ügyvezetője a cég pecsétjével ellátta és aláírta a felperes ügyvezetőjéhez, Dr. G. R.-höz címzett Kompenzálás tárgymegjelölésű írásbeli nyilatkozatát, mely szerint:

„Kérjük, szíveskedjen az alábbi kompenzálást könyvelésében rögzíteni:

(I. r. alperes) kötelezettsége:	800 000 Ft
	(.....-es számla)

(I. r. alperes) követelése:	160 904 Ft
	(C..... I..... & T..... LLC engedményezése)

(felperes) fennálló tartozása: 5 360 904 Ft, azaz ötmillió-háromszázhatvanezer-kilencszáznégyszáz forint".

A különbözetet két részletben 2012. május 31. és 2012. június 30. napjáig kérte átutalni az I. r. alperes a felperestől. Az okiraton be nem azonosítható személy aláírása, és a felperes cégbélyegzője található. Nem állapítható meg, hogy mikor, ki vette át a felperes részéről az I. r. alperesi írásbeli nyilatkozatot, azt ki írta alá, és ki látta el a felperes pecsétjével.

Az adásvételi szerződés tárgyát képező ingatlanokra a szerződés alapján az I. r. alperes tulajdonjogát a földhivatal a /2011. (02.28.) számú határozatával jegyezte be. Az adásvételi szerződés alapján a Nemzeti Adó- és Vámhivatal Megyei Adóigazgatósága 2 232 000 Ft összegben visszterhes vagyonaátruházási illeték megfizetésére 2011. június 15. napján fizetési meghagyást bocsátott ki.

Felperes adó-visszatérítés iránti igényével összefüggésben a Nemzeti Adó- és Vámhivatal Adóigazgatósága 2011. szeptember 6. napján részben eljárást felfüggesztő határozatot hozott arra alapítottnak, hogy az adózó folyószámláján, Megyei illetékek jogcímen 2 232 000 Ft tartozás áll fenn, melynek vonatkozásában adóhatósági eljárás van folyamatban.

Az adásvételi szerződés időpontjában az I. r. alperes tulajdonosai a L..... E..... LLC és a C.... I..... & T..... LLC gazdálkodó szervezetek voltak. Az utóbbi gazdálkodó szervezet szavazati jogának mértéke minősített többségű befolyást biztosított.

A C.... I.... & T.... LLC, mint engedményező és az I. r. alperes, mint engedményes között 2011. március 31. napján kelt engedményezési szerződés szerint az engedményezőnek a felperes (kötelezett) felé összesen 61 160 904 Ft tartozása áll fenn. Ezzel szemben követelést engedményez az engedményező az engedményes részére azzal, hogy átruhazza a követelés érvényesítéséhez kapcsolódó valamennyi jogát. A szerződésben 61 160 904 Ft vételárat határoztak meg, mely 2012. március 31. napjától 2013. december 31. napjáig nyolc részletben esedékes, abból 36 160 904 Ft-ot az I. r. alperes köteles lett volna 2012. december 31. napjáig megfizetni. Az I. r. alperes főkönyvi kivonata (2011.01.01. - 2011.12.31.) szerint 2011. december 31. napján 61 160 904 Ft hosszú lejáratú kötelezettsége (tartós kötelezettségek anyavállalattal szemben) állt fenn a C..... I..... & T..... LLC gazdasági társaság felé.

Annak ellenére, hogy az I. r. alperes tulajdonjogát a földhivatal bejegyezte, a főkönyvi kivonaton a befektetett eszközök, tárgyi eszközök között ingatlan feltüntetésre nem került. A felperes hatályos székhelye 2006. december 19. napjától 2011. augusztus 22. napjáig M....., út ... szám alatt volt, az alperesnek ugyanezen a címen volt és van fióktelepe, azonban kizárólag ezt követő időponttól, 2011. szeptember 16. napjától.

Az ítélet az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást a rendelkezésre álló okirati bizonyítékok (cégadatok, engedményezési szerződés, tulajdoni lap másolatok, I.r. alperes által csatolt főkönyvi kivonat, Kompenzálás tárgymegjelölésű okirati bizonyíték) alapján pontosította és egészítette ki, így a tényállás kiegészítésének további indokait a Pp. 239. §-a szerint alkalmazandó Pp. 193. §-a alapján mellőzi. Annyit jegyez meg az ítélet az, hogy a kiegészítést szükségessé tette az, hogy az elsőfokú bíróságnak a Cstv. 40. § (1) bekezdés a) pontjának alkalmazása során kialakított álláspontja, illetve a kompenzációval és az engedményezéssel kapcsolatos „kétfelű” felülbírálatok legyenek.

Az így kiegészített tényállás irányadó a peres felek közötti perbeli jogvita, illetve az I.r. alperesi fellebbezés elbírálásánál.

Az elsőfokú bíróság nem követett el lényeges eljárási szabálysértést azzal, hogy nem folytatott le bizonyítást annak megállapítása érdekében, hogy az adásvételi szerződés megkötésének időpontjában teljes részletességgel megállapítsa a felperes hitelezőinek körét és követelésállományuk mértékét. Az elsőfokú bíróság is helyesen állapította meg, hogy a szerződés megkötésének időpontjában adótartozás miatt a felperessel szemben végrehajtás volt folyamatban. Ebből pedig az következik, hogy a felperesnek volt olyan hitelezője, akinek az érdekét a perben támadott adásvételi szerződés sértette (sérthette), függetlenül követelésének mértékétől.

Helytálló az I. r. alperesnek az ítélet indokolása ellentmondásosságára hivatkozása, ennek kiküszöbölése érdekében az ítélet az indokolás 7. oldal 4. bekezdéséből a „valamint J. N. érdektelen tanúvallomásából - melyeket bírói felhívás ellenére az I. r. alperes kétségbe nem vont (elírásból eredően volt-ként megjelölt)” kitételt. Ezen módosítással sem tévedett az elsőfokú bíróság azzal a következtetéssel, hogy az I. r. alperesnek tudnia kellett a felperesi „csalárd” szándékról. Az ezt alátámasztó körülményeket az elsőfokú bíróság a Pp. 206. § (1) bekezdésében biztosított jogkörénél fogva helytállóan értékelte.

Az engedményezési szerződésekkel összefüggésben helytállóan hivatkozott az I. r. alperes arra, hogy az engedményezési szerződések létre nem jöttének megállapítására irányuló kereseti kérelem nem volt előterjesztve. Erre tekintettel az ítélet tábla az elsőfokú bíróság ítélete indokolása 8. oldal 4. bekezdéséből mellőzi az „ezen engedményezés létre nem jöttét” kitételt. Azzal szemben - az I. r. alperes fellebbezésében is hivatkozott - Ptk. 328. § (4) bekezdésére figyelemmel azt állapítja meg, hogy az engedményezésről a kötelezett az engedményező C.... I.... & T.... LLC nem értesítette, és nem állapítható meg, hogy az I. r. alperes 2011. április 18. napján kelt Kompenzálás tárgymegjelölésű - és valóban beszámításnak minősülő - írásbeli nyilatkozatát a felperes részéről ki és mikor vette át (erre tekintettel mellőzi az elsőfokú ítélet 8. oldal 1. bekezdés utolsó tagmondatát, mivel olyan bizonyíték nem áll rendelkezésre, amely igazolná a kérdéses okirat dr. G. R. általi átvételét). Értesítés hiányában pedig az engedményezés a felperes tekintetében nem hatályosult.

A Ptk. 328. § (3)-(4) bekezdése szerint az engedményezésről a kötelezettet értesíteni kell; a kötelezett az értesítésig jogosult az engedményezőnek teljesíteni.

Ha a kötelezett az engedményező értesíti, a kötelezett az értesítés után csak az új jogosultnak (engedményes) teljesíthet; az engedményestől származó értesítés esetén a kötelezett követelheti az engedményezés megtörténtének igazolását. Ennek hiányában csak a saját veszélyére teljesíthet annak, aki engedményesként fellépett.

A Kompenzálás tárgymegjelölésű okirati bizonyíték (beszámítási nyilatkozat) kézbesítésével kapcsolatban az I. r. alperes arra is hivatkozott, hogy telephelye, és a felperes székhelye a kérdéses időszakban egyazon helyen volt megtalálható (a felperes bérleti szerződés alapján volt jogosult az ingatlan meghatározott részének használatára az I. r. alperestől), így felesleges volt külön levélváltás, ezért nem rendelkezik az I. r. alperes tértivevénnel, vagy ajánlott szelvénnel.

Ezen hivatkozással szemben a cégmásolatok adatai alapján az állapítható meg, hogy a felperes székhelye 2011. augusztus 22. napjáig volt M...., út ... szám alatt, az I. r. alperesnek ugyanezen a címen bejegyzett fióktelepe csak 2011. szeptember 16. napjától hatályos.

Megjegyzi az ítélet tábla, hogy egyébként a Kompenzálásban megjelölt számú számla az eljárás során csatolásra nem került, összecszerúsége alapján valószínűsíthető, hogy az ingatlanok vételárára vonatkozik. A kompenzálás alapjául szolgáló engedményezési szerződéssel összefüggésben megjegyzi azt is, hogy mindhárom szerződés azonos formátumú, szövege lényegében (az ellenérték megfizetésére vonatkozó rendelkezéseken kívül) azonos, és mindhárom szerződés 2.1. és 3.1. pontja ellentmondásos, hiszen az előzményekben nem az szerepel, hogy a felperesnek az engedményezővel szemben tartozása áll fenn, hanem az, hogy az engedményezőnek áll fenn tartozása a felperes (kötelezett) felé. Ezzel szemben azonban az eljárás egyéb adatai alapján megállapítható, hogy valóban követelés engedményezésére került sor.

A három szerződéssel összefüggésben szükséges rögzíteni azt is, hogy a szerződések szövegében a magyar székhelyű gazdálkodó szervezetek esetében a képviselő személye megjelölésre került, ezzel szemben valamennyi szerződésben nincs megjelölve, hogy az érdekelt külföldi székhelyű gazdálkodó szervezetek képviselőjében ki jár el.

Mindettől függetlenül - erre irányuló kereseti kérelem hiányában - nem állapítható meg, hogy az I. r. alperes és a C.... I.... & T.... LLC között nem jött létre engedményezési

szerződés. Az azonban nem állapítható meg, hogy az engedményezés a felperessel szembeni felszámolási eljárás kezdő időpontját megelőzően hatályosult volna.

Az ítélet tábla ezen következtetésénél figyelemmel volt az I. r. alperes által hivatkozott főkönyvi kivonatra is. A főkönyvi kivonat szerint 2011. december 31. napján 61 160 904 Ft hosszúlejáratú kötelezettsége állt fent az I. r. alperesnek anyavállalatával szemben. Ezzel szemben a befektetett eszközök között tárgyi eszközt, így ingatlant a főkönyvi kivonat nem tartalmaz, annak ellenére, hogy a 2011. február 25. napján kelt adásvételi szerződés alapján az I. r. alperes tulajdonjogát 2011. február 28. napján bejegyezték. Ennek következtében pedig az ingatlant, illetve ingatlanilletőséget tárgyi eszközként az I. r. alperes főkönyvi számláján is nyilván kellett volna tartani. Nem hagyható figyelmen kívül az sem, hogy az I. r. alperes kizárólag a 2011. december 31-i főkönyvi kivonatot csatolta, a 2012. december 31-ét azonban nem, így az sem igazolt, hogy a szerződésnek megfelelően részteljesített-e.

Az I. r. alperesi fellebbezési érvelésre figyelemmel tette az ítélet tábla a tényállás részévé az adóhatósági, illetve illetékhatósági határozatok tartalmát. A határozatok alapján (bár ennek a szerződés érvényessége, vagy érvénytelensége tekintetében nincs jelentősége) még az sem bizonyított, hogy az I. r. alperes az ingatlanok után a vagyonszerzési illetéket megfizette, de olyan adóhatósági vizsgálati jegyzőkönyv egyáltalán nem áll rendelkezésre, mely szerint a felperesi és az alperesi társaság képviselője is úgy nyilatkozott volna, hogy az adásvételi szerződésben szereplő vételárat kiegyenlítettnek tekintik, és az állami adóhatóság érvényes ügyletnak tekintette a felek szerződését.

Erre tekintettel ilyen ténymegállapítást az ítélet tábla nem tett, egyébként a felek képviselőinek esetleges ilyen tartalmú nyilatkozata, vagy adóhatósági megállapítás jelen peres eljárásban kötőerővel nem bír (Pp. 4. § (1) bekezdése).

Mindezek alapján az ítélet tábla azt állapította meg, hogy az elsőfokú bíróság helyesen következtetett arra, hogy az adósi szándék a hitelezők kijátszására irányult, és erről az I. r. alperesnek tudnia kellett. Erre figyelemmel helyesen állapította meg a Cstv. 40. § (1) bekezdés a) pontja alapján a szerződés érvénytelenségét is. Az ítélet tábla az elsőfokú bíróság ítéletét - a fenti indokbeli kiegészítéssel és módosítással - a Polgári perrendtartásról szóló többször módosított 1952. évi III. törvény (Pp.) 253. § (2) bekezdés I. fordulata alapján helybenhagyta.

Az I. r. alperes fellebbezése nem vezetett eredményre, ezért a Pp. 239. §-a szerint alkalmazandó Pp. 78. §-ának (1) bekezdése alapján köteles egyrészt megtéríteni az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) 62. § (1) bekezdés i.) pontja alapján tárgyánál fogva illetékfeljegyzési jogos perben az állam által előlegezett fellebbezési eljárási illetéket, valamint a felperesi jogi képviselő másodfokú perköltségét.

A másodfokú perköltséget az ítélet tábla a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés a.) és b.) pontja, (5)-(6) bekezdései, és a 4/A. §-a alapján a pertárgyérték, de elsődlegesen a kifejtett ügyvédi tevékenység (felperesi képviselő a másodfokú tárgyaláson nem jelent meg, egyoldalas

ellenkérelmet terjesztett elő) figyelembevételével 100 000 Ft + áfa összegben állapította meg.

Megjegyzi az ítéletábra, hogy a felperesi és az I. r. alperesi képviselőnek a 2013. október 15. napjára kitűzött tárgyalás elhalasztása iránti kérelme nem volt teljesíthető. A Pp. 239. §-a szerint amennyiben a jelen fejezet másként nem rendelkezik, a törvény Második Részének az elsőfokú eljárásra vonatkozó rendelkezéseit a másodfokú eljárásban is megfelelően alkalmazni kell. A Pp. 245. §-a szerint azonban a fellebbezési tárgyalásra szabályszerűen megidézettnek vagy valamelyiküknek az elmaradása a tárgyalás megtartását és a fellebbezés elintézését nem gátolja. Ilyen esetben a tárgyalás elmulasztása miatt igazolásnak nincs helye. A bíróság azonban, ha a meg nem jelentek valamelyikének meghallgatását szükségesnek tartja, erre tekintettel - a másodfokú eljárás során egyszer, új tárgyalási hatánap kitűzésével - a tárgyalást elhalaszthatja.

Az ítéletábra a felek képviselőinek meghallgatását nem tartotta szükségesnek, így a kérelem teljesítésére nem volt törvényi lehetőség. Ha és amennyiben - a fentiek ellenére - (a kérelemben foglaltakkal egyezően) a Pp. 151. § (1) bekezdése alapján kellett volna a kérelmet vizsgálni, abban az esetben sem volt teljesíthető, hiszen a Pp. 151. § (1) bekezdése csak a felek indokolt közös kérelmére ad lehetőséget a tárgyalás elhalasztására, a II. r. alperesi képviselő pedig ilyen kérelmet nem terjesztett elő, a felperesi és az I. r. alperesi képviselő kérelméhez nem csatlakozott.

Debrecen, 2013. október hó 15. napján

Dr. Madarász Anna sk a tanács elnöke, Dr. Görög Attila sk előadó bíró, Dr. Riczu András sk bíró

A kiadmány hitelűl:

Kiadó